

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 13Csp/66/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8323203219
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Lacová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2023:8323203219.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou: JUDr. Lucia Lacová, v právnej veci žalobcu: A. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. D. A. E. XXX, právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária so sídlom Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: C. F. G., a.s., so sídlom H. E. XXXX/XXX, XXX XX I., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája č. 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 243 679, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 226,88 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 50,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Súd žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

odôvodnenie:

1. Dňa 24.10.2023 bola Okresnému súdu Humenné doručená žaloba o primerané finančné zadostučinenie vo výške 226,88 Eur, ktorou sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia tak, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 226,88 Eur a nahradiť žalobcovi trovy konania. Uplatnený nárok odôvodnil nasledovne tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné, pod sp. zn. 21Er/357/2016 bol žalobca úspešný v postavení spotrebiteľa. Terajší žalovaný ako oprávnený si v exekučnom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 3.077,77 Eur s prísl. Okresný súd Humenné exekúciu zastavil uznesením č. k. 21Er/357/2016 zo dňa 09.09.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08.11.2022. Súd rozhodol, že exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. C. A. so sídlom Hlavná 45, Prešov, vedenú na základe exekučného titulu platobného rozkazu Okresného súdu Humenné 18Ro/285/2014 zo dňa 09.06.2015 pod sp. zn. 21Er/357/2016 zastavuje. Z odôvodnenia tohto uznesenie, z bodov 9., 14., 15. vyplýva, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil rozhodnutiami Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 583/2012 zo dňa 22.11.2012, sp. zn. IV. ÚS 27/2011, sp. zn. III. ÚS 53/2011, sp. zn. I. ÚS 129/2011, I. ÚS 162/2011, s poukazom na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 26.10.2011, na podklade ktorej bol platobný rozkaz ako exekučný titul vydaný.

Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti

ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“

Žalobca v zmysle uvedeného si preto ako spotrebiteľ uplatnil primerané finančné zadostučinenie (ďalej PFZ) podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré si bol nútený brániť v základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť.

Nakoľko je žalobca spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, preto PFZ požaduje vo výške 226,88 Eur, pričom nárok zohľadňuje skutočnosť, že suma 226,88 Eur je suma, ktorú vymohla súdna exekútorka z jeho majetku v prospech oprávneného a trovy exekučného konania na základe neprípustnej exekúcie v exekúcii, ktorá prebiehala od roku 2016 až do roku 2022. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná uznesením v základnom konaní, t. j. uznesením Okresného súdu Humenné, sp. zn. 21Er/357/2016 zo dňa 09.09.2022 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnom konaní, nie je možné v konaní o PFZ ani rozširovať ani zužovať.

2. Žalovaný sa k doručenej žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 06.11.2023 (čl. 19 a nasl.), s tým že s podanou žalobou nesúhlasí. Žalobca požaduje primerané finančné zadostučinenie a svoj nárok odôvodňuje tým, že v exekučnom konaní sp. zn. 21Er/357/2016 zo dňa 09.09.2022 vedenom na Okresnom súde Humenné došlo k zastaveniu exekúcie voči žalobcovi ako povinnému. Na základe toho žalobca požaduje PFZ vo výške 226,88 Eur. Predpokladom uplatnenia tohto práva je preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je, aby aspoň potencióálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať. Nevyhnutným je však podotknúť, že v tomto prípade nešlo o aktívnu iniciatívu žalobcu, ktorý by si v konaní uplatňoval porušenie práv alebo povinností. Práve naopak, bol to žalovaný v postavení žalobcu, ktorý si uplatňoval dlžnú sumu z dôvodu, že si žalobca v pôvodnom konaní v postavení žalovaného neplnil svoje povinnosti z úverovej zmluvy týkajúce sa uhrádzania splátok riadne a včas. Žalobca čerpal úver na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 3.000,00 Eur, pričom súhrne zaplatil len sumu 890,02 Eur, teda ani samotnú istinu poskytnutého úveru. Napriek tejto skutočnosti, že v prvom rade sám porušil svoje zmluvné povinnosti a poškodil žalovaného, žaluje primerané finančné zadostučinenie vo výške 226,88 Eur. Uvedené konanie nemožno označiť inak ako za špekulatívne zneužívanie inštitútu na ochranu spotrebiteľa, čo jednoznačne nebolo cieľom zákonodarcu. Pokiaľ by žalobcovi malo byť na základe prezentovanej skutočnosti priznané finančné zadostučinenie, znamenalo by to, že súd nepoctivých dlžníkov, ktorú neuhradia veriteľom ani samotnú istinu poskytnutého úveru ešte odmenia. Uvedené uznesenie o zastavení exekúcie v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Žalovaný má za to, že nie každé rozhodnutie súdu, v ktorom vystupoval ako účastník spotrebiteľ, je nevyhnutné okamžite považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadostučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. V prípade žalovanej úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX neexistuje už prvý predpoklad, ktorý na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyžaduje zákon. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Uznesenie

Okresného súdu Humenné v konaní sp. zn. 21Er/357/2016, o ktoré žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nedeklarovalo porušenie práv alebo povinností žalovaného, ale výlučne vedenú exekúciu zastavilo. Žalobca pod sp. zn. 21Er/357/2016 vystupoval výlučne v postavení povinného, ktorý sám svojím konaním porušil povinnosti, ktoré mal z úverovej zmluvy vo vzťahu k terajšiemu žalovanému ako veriteľovi a spôsobil mu škodu v dôsledku neuhradenia ani samotnej istiny poskytnutého úveru. Nedošlo teda k naplneniu znakov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie finančného zadosťučinenia na súde. Pokiaľ by mal žalovaný uhradiť žalobcovi ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 226,88 Eur, dostal by sa sám do pozície, že by uhradil žalobcovi ako spotrebiteľovi oveľa viac, ako mu vrátil. Namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného ako dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť, keďže by sa im ešte aj platilo za poskytnutie úveru. K obdobnému záveru ako uvádza vo svojom vyjadrení žalovaný smeruje aj rozsudok OS Prešov zo dňa 20.01.2017 sp. zn. 29C/105/2016, ktorý žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietol z dôvodu, že „...súd s poukazom aj na vyššie uvedené skutočnosti nemohol dospieť k záveru, že žalovaný pri koncipovaní a uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcom nepostupoval s odbornou starostlivosťou s úmyslom poškodiť spotrebiteľa, a preto neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.“ Rovnaký názor zastával v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 19.02.2019 aj Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/65/2018. Z vyššie uvedených dôvodov neboli splnené podmienky pre priznanie nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie, a preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.“ Výška primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré si žalobca v tomto konaní uplatňuje je absolútne neprimeraná. Pokiaľ ide o skúmanie primeranosti výšky primeraného finančného zadosťučinenia, žalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 20.12.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 15Csp/150/2018 v znení: „Súd považoval však sumu 565,76 Eur za neprimeranú, lebo má zato, že nedošlo k sankcionovaniu spotrebiteľky, znevýhodňovaniu či diskriminácii a mal zato, že je dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu to, že v pôvodnom konaní sp. zn. 15C/191/2015 bola žalobkyňa úspešná a žaloba voči nej bola zamietnutá. Súdu však nie je jasné, prečo si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške 565,76 Eur, keď k ujme v takej výške nedošlo. Ku zamietnutiu žaloby v konaní sp. zn. 15C/191/2015 došlo nie úspešným bránením práva spotrebiteľky a iniciatívnym konaním žalobkyne („účinnou obranou spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa), ale ex officio - z úradnej moci z dôvodu premlčania nároku.“ Obdobný názor vyjadril v rozsudku zo dňa 27.06.2019 aj Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 22Co/58/2019, v ktorom uviedol nasledovné: „Všeobecnou právnou zásadou vlastnou európskej právnej kultúre je princíp primeranosti, ktorý zvolil zákonodarca aj vo vzťahu k zadosťučineniu, na ktoré má mať nárok spotrebiteľ úspešne sa domáhajúci ochrany svojho práva spotrebiteľa, je preto na súde, ktorý je orgánom s právomocou právnou normu vyložiť a poskytnúť ochranu subjektívnemu právu, vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa.“ Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď nárok žalobcu na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňovaný v tomto konaní nemá žiadne opodstatnenie, tak čo do dôvodu i výšky, žalovaný navrhuje, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

3. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného písomným podaním zo dňa 23.11.2023 (čl. 32 a nasl.), v ktorom uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. V zásade je v práve potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad. Pričom pri citovanom ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázal navyše na formálno-systematický výklad (argumentum a rubrica), keďže účelom a zmyslom zákona je „ochrana spotrebiteľa“ a na nadpis § 3 predmetného zákona „Práva spotrebiteľa“. Nadpis a pomenovanie sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu obsahovo súvisia. Vo vzťahu k výkladu ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022: „Úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania finančného zadosťučinenia podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vykladať reštriktívne len na spory, kedy spotrebiteľ je v pozícii žalobcu, resp. v rámci konania ako žalovaný podá protizalobu. Naopak v tomto prípade je nutné vychádzať z teleologickeho výkladu právnej normy, a to s poukazom na cieľ, ktorý chcel

zákonodarca dosiahnuť, ktorým nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany. Z tohto dôvodu je nutné predmetné ustanovenie vykladať tak, že aj v prípade úspešnej obrany svojich práv, ktoré je výsledkom obrany z'alované ho v konaní, v ktorom bol v pozícii z'alované ho možno subsumovať pod pojem úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Z tohto dôvodu ani táto odvolacia námietka nebola odvolacím súdom posúdená ako dôvodná. Rovnako je bezpredmetná odvolacia námietka spočívajúca v tom, že v predchádzajúcom konaní vo výrokovej časti nebolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného, nakoľko v danom konaní konajúci súd zamietol žalobu postupníka.“

Žalobca považuje za zavádzajúce tvrdenie žalovaného, že v základnom konaní nevyvinul žiadnu aktívnu iniciatívu. Je zrejmé a vyplýva zo aj priamo z rozhodnutia exekučného súdu, že podal návrh na zastavenie exekúcie, ktorému súd vyhovel. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a 3 antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“

Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje žalobca uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Primeranosť sumy 226,88 Eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že mu nevznikla žiadna ujma, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“ Suma 226,88 Eur predstavuje 0,00003 z výšky zisku žalovaného za rok 2022 (údaj z portálu J.). Symbolická suma PFZ niekoľkých desiatok eur predsa dodávateľa neodradí od neustáleho porušovania spotrebiteľských práv a noriem. Žalovaný sa porušenia nedopustil iba voči nemu, ale vzhľadom na formulárovosť zmlúv voči tisíckam klientov. Preto požadovaná suma v minimálnej miere nepochybne napĺňa jednotlivé funkcie inštitútu. K posudzovaniu výšky PFZ poukázal aj na zásadné uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016 na odôvodnenie 16.: „Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23Co/42/2019, zo dňa 29.01.2020, výška PFZ môže dosiahnuť až výšku majetkovej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila (odôvodnenie odsek 8.). Obdobne na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/72/2019 zo dňa 17.02.2020; sp. zn. 7CoCsp/16/2020 zo dňa 20.08.2020; sp. zn. 11Co/101/2018 zo 14.02.2019; sp. zn. 12Co/49/2018 zo dňa 05.03.2019; sp. zn. 13Co/89/2019 zo dňa 27.10.2019; sp. zn. 18Co/100/2019 zo dňa 20.01.2020; sp. zn. 22Co/100/2019 zo dňa 21.11.2019, sp. zn. 21Co/31/2018 zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 6Co/104/2017 zo dňa 29.05.2018, sp. zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24.08.2017, sp. zn. 19Co/30/2018 zo dňa 28.06.2018. Čo sa týka výšky PFZ poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/471/2015, zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1.194,98 Eur, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Aj v súčasnosti napriek množstvu rozsudkov vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať. Záverom žalobca žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť a žalovaného zaviazat' k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu písomným podaním zo dňa 07.12.2023 (čl. 78 a nasl.), v ktorom uviedol, že nárok na vyplatenie PFZ nevzniká automaticky, keď veriteľ poruší práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ale až následne po úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde. Priznanie PFZ nemožno chápať ako sankciu alebo satisfakciu za iniciovanie súdneho konania na súde, čo jednoznačne nemôže byť stotožňované s akýmkoľvek konaním, v ktorom je spotrebiteľ žalovanou stranou. V konaní absentuje úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností spotrebiteľom ako žalobcom na súde. Návrh na zastavenie exekúcie nemožno ani pri najširšom možnom výklade považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností žalobcom ako spotrebiteľom na súde. Pokiaľ niekto povinnosti z úverovej zmluvy porušil, bol to práve žalobca, ktorý si bol nepochybne vedomý

toho, že má uhrádzať splátky z poskytnutého úveru, pričom do dnešného dňa neuhradil ani len istinu, a na základe týchto skutočností požaduje ďalšie finančné prostriedky v podobe „primeraného“ finančného zadosťučinenia. Uvedené konanie nemožno označiť inak ako špekulatívnym zneužívaním inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia na bezdôvodné obohacovanie sa, čo jednoznačne nebolo cieľom zákonodarcu pri jeho koncipovaní v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca exekučné konanie vedené pod sp. zn. 21Er/357/2016 neinicioval, nepodal ani predtým žalobu, ktorou by uplatnil porušenie svojich práv alebo povinností zo strany žalovaného. V konaní bol teda pasívnou stranou sporu, čo jednoznačne nemôže spĺňať kritérium na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Nárok na súde si uplatňoval práve žalovaný (v postavení žalobcu) z dôvodu neplnia povinností žalobcu ako spotrebiteľa v zmysle úverovej zmluvy. Okresný súd Humenné uznesením v konaní vedenom pod sp. zn. 21Er/357/2016 exekúciu voči žalobcovi ako povinnému zastavil. Predmetné uznesenie však nedeclarovalo žiadne porušenie práv, ani povinností žalobcu zo strany žalovaného, rovnako nie je ani samotným rozhodnutím vo veci samej. Vznik nároku na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bližšie ozrejmil vo svojom rozsudku zo dňa 30.01.2019 aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/127/2017 v zmysle ktorého: „Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015).“ Súdny spor inicioval žalovaný ako veriteľ z dôvodu nesplácania dlhu žalobcom ako spotrebiteľom riadne a včas. Okrem toho súd v prospech spotrebiteľa (v tomto konaní žalobcu) nejudikoval žiadny nárok, rozhodol len o zastavení exekúcie, čo jednoznačne nespĺňa kritéria stanovené Najvyšším súdom SR. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16Csp/71/2016. Judikatúra súdov ohľadne dodržania náležitostí úverových zmlúv v spotrebiteľských vzťahoch je veľmi rôznorodá a nejednoznačná. Postupným vývojom však dochádzalo aj k zmenám zákona č. 129/2010 Z. z., na ktoré je v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo/146/2017 potrebné prihliadať aj pri doterajšej úprave zákona č. 129/2010 Z. z. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohacovanie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody (ktorá v danom prípade ani nevznikla, resp. vznikla len žalovanému ako veriteľovi), ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky v zmysle Uznesenia o zastavení exekúcie Okresného súdu Humenné v konaní sp. zn. 21Er/357/2016. Žalobca vo svojom vyjadrení odcitoval množstvo rozsudkov tak okresných ako aj krajských súdov. Doposiaľ sa však absolútne nevyjadril k vlastnému konaniu vedenému pod sp. zn. 226,88 Eur a neuviedol žiadne okolnosti, v zmysle ktorých by mu malo prináležať finančné zadosťučinenie vo výške 226,88 Eur. Len na porovnanie k odôvodnenosti sumy, ktorú žalobca tak vehementne považuje za primeranú, žalovaný poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 18.04.2023 v konaní vedenom pod sp. zn. 24Csp/1/2023, ktorým súd dal do porovnania výšku finančného zadosťučinenia žalovaného z dôvodu nedodržania obligatórnych náležitostí v úverovej s výškou bolestného v zmysle prílohy č. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 116,48 Eur.“ Ďalej žalovaný poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 3Co/185/2019 zo dňa 28.09.2020 a rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 24.04.2017 č. k. 5Csp/168/2016. K obdobnému záveru smeruje aj najnovšia judikatúra tak Okresného ako aj Krajského súdu v Prešove, ktorá sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia, prípadne vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 Eur.

5. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“) spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

Podľa § 297 písm. b) CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

6. V danej veci je predmetom konania zaplatenie sumy 226,88 Eur ako spotrebiteľského nároku podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia, pričom je rovnako splnená podmienka jednoduchého právneho posúdenia veci a zároveň hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000,00 Eur, súd preto v zmysle § 297 písm. b) CSP rozhodol bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku v danej veci bolo zverejnené na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu dňa 13.12.2023.

7. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v danej veci a zistil tento skutkový stav.

8. Žalovaný ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Humenné sp. zn. 18Ro/285/2014 zo dňa 09.06.2015, právoplatného dňa 18.07.2015. Predmetným rozhodnutím bol povinný zaviazaný uhradiť sumu 3.077,77 Eur s príslušenstvom. Súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. C. A.. Žalobca ako povinný podal návrh na odklad a zastavenie exekúcie dňa 03.02.2020, ktorý odôvodnil tým, že priznaná suma z exekučného titulu obsahovala aj plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok a to: za poplatok za vedenie účtu, poistenie, upomienky, poplatky za možnosť zmeny splátok, zmluvnú pokutu. Napriek tomu súd vydal platobný rozkaz v plnom rozsahu, priznal nárok, ktorý si uplatňoval oprávnený ako navrhovateľ. Ustanovenia všeobecných podmienok poskytnutia úveru, v ktorých sa povinný zaviazal zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu a poplatky za upomienky, sú v rozpore s dobrými mravmi. Súd pri vydávaní platobného rozkazu neposúdil zmluvu, ktorá bola predmetom konania v zmysle platných ustanovení spotrebiteľského práva, znemožnil vykonanie dokazovania vo veci tým, že nerešpektoval rozhodnutie Súdneho dvora EÚ. Počnúc od 21.04.1993 nadobudla účinnosť Smernica Rady ES 93/13EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Táto v Prílohe k čl. 3 ods. 3 v bode 1 písm. k/ označila za nekalú podmienku takú, ktorej zmyslom alebo účinkom je požadovať od spotrebiteľa, ktorý nesplnil záväzok, aby zaplatil neprímerane vysokú sumu ako náhradu. Podľa rozsudku ES sp. zn. C-106/89 vo veci K. G.L. I. A. F. M. N. L. G.L. národnú úpravu neuskutočňujúcu alebo špatne uskutočňujúcu Smernicu je nutné v čo najväčšom rozsahu interpretovať vo svetle a znení Smernice, aby bol dosiahnutý výsledok uvedený v Smernici. Právo Európskej únie a teda aj Smernicu Rady ES 93/13EHS zo dňa 05.04.1993, ale aj vykonávajúcu národnú úpravu, treba vykladať iba v kontexte práva Európskej únie, a nie práva národného. Preto aj ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere je potrebné vykladať v súlade s článkami 3 ods. 1, 2, 3 a článkom 6 Smernice, ako aj s ods. 1 písm. e) jej Prílohy k článku 3 ods. 3. Zmluvná podmienka, ktorá požaduje od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprímerane vysokú sumu ako náhradu, je neplatná aj podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Pre rozhodnutie v tejto veci je právne významné, že tak v období pred uzavretím zmluvy, ako aj po jej uzavretí sa rozpor s dobrými mravmi posudzoval podľa § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka a § 6 a § 23 a zákona o ochrane spotrebiteľa, a že okruh neprijateľných zmluvných podmienok nebol taxatívne vymedzený v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Vydaním exekučného titulu súd porušil európske právo na ochranu spotrebiteľa, najmä Smernicu Rady ES 93/13EHS zo dňa 05.04.1993. Slovenské orgány zdôraznili, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ sa posúdenie nekalých zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve musí považovať za verejný záujem. Povinný poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 18.02.2016 vo veci C-49/14, J. O. G. proti P. Q. L. R. a.i., kde súd prišiel k záveru: Smernica Rady ES 93/13EHS zo dňa 05.04.1993 sa má vykladať tak, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neumožňuje súdu konajúcemu vo veci výkonu platobného rozkazu posúdiť ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľmi a spotrebiteľom, ak orgán konajúci o návrhu na vydanie platobného rozkazu nemá právomoc na vykonanie takéhoto posúdenia.

Okresný súd Humenné rozhodol uznesením č. k. 21Er/357/2016-93 dňa 09.09.2022 tak, že exekúciu zastavil a priznal žalobcovi ako povinnému nárok na náhradu trov konania od žalovaného ako

oprávneného. V odôvodnení predmetného uznesenia uviedol, že Platobným rozkazom Okresného súdu Humenné z 09.06.2015 sp. zn. 18Ro 285/2014, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným 18.07.2015, uložil súd zaplatiť povinnému ako odporcovi sumu 3.077,77 Eur s príslušenstvom, ktorá pozostávala z: istina 120,37 Eur, úrok vo výške 252,89 Eur, zosplatnená istina 2621,65 Eur, poplatok za vedenie účtu 9,96 Eur, poistenie 18,70 Eur, upomienka II. 36,00 Eur, poplatok za možnosť zmeny splátky 1,20 Eur, zmluvná pokuta 17,00 Eur. Oprávnený ďalej žiadal vyčíslený ročný úrok z omeškania vo výške 438,28 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 3077,77 Eur od 04.09.2014 do zaplatenia a trovy predchádzajúceho konania vo výške 184,50 Eur. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi stranami bola uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 26.10.2011, na základe ktorej poskytol oprávnený ako veriteľ povinnému ako dlžníkovi úver vo výške 3.000,00 Eur a tento sa ho zaviazal zaplatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 97,78 Eur. V úverovej zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 26,98 %, RPMN vo výške od 31,6 % do 33,1 % a priemerná RPMN vo výške 17,88 %. Zo zmluvných podmienok úverovej zmluvy z 26. 10. 2011 súd zistil, že v Hlave 5. § 7 sa nachádza dohoda zmluvných strán o tom, že o účele platieb zo strany klienta rozhoduje oprávnený ako veriteľ, v Hlave 18. § 1 zase boli dohodnuté poplatky za upomienky za omeškanie vo výške 5,00 Eur za prvú a 12,00 Eur za nasledujúce a 17,00 Eur zmluvná pokuta a v Hlave 20. § 4 bola predĺžená premičacia doba na dobu 10 rokov.

Súd ďalej v odôvodnení uviedol, že povinný sa podaným návrhom domáhal, aby mu súd ako spotrebiteľovi poskytol ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a to tak, že zastaví exekúciu, ktorej podkladom je priznaný nárok z neprijateľnej zmluvnej podmienky. V tomto konaní sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, pretože povinný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ nepodnikateľ, preto sa na ňu musia použiť právne normy spotrebiteľského práva, predovšetkým ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa. Exekučným titulom v tomto konaní je platobný rozkaz súdu, ktorý bol vydaný bez toho, aby boli preskúmané právne normy spotrebiteľského práva na predmetnú zmluvu. Povinný proti platobnému rozkazu nepodal odpor, v dôsledku čoho sa začalo viesť exekučné konanie na základe podania návrhu oprávneného. Súd ale konštatuje, že v súlade s nálezmi ústavného súdu, v súlade s rozhodnutiami súdneho dvora a ostatnými, už teraz existujúcimi súdnymi rozhodnutiami a ustálenou súdnou praxou, je možné aj v exekučnom konaní preskúmať, že v danom spore sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, že uvedená zmluva neobsahuje všetky náležitosti, a preto ju treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Súd mal za preukázané, že v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 26.10.2011 sú obsiahnuté neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právnom postavení strán konania v neprospech spotrebiteľa ako dlžníka a to v Hlave 5. § 7 o tom, že oprávnený si môže ako veriteľ určovať účel platby zo strany klienta, v Hlave 18. § 1, kde boli dohodnuté poplatky za upomienky vo výške 5,00 Eur, v prípade prvej a 12,00 Eur v prípade nasledujúcich a zmluvná pokuta vo výške 17,00 Eur v § 2, bez toho, aby boli zohľadnené akékoľvek reálne náklady oprávneného ako veriteľa na tieto upomienky, a nakoniec je tu neprijateľná zmluvná podmienka v Hlave 20 v § 4, kde v neprospech spotrebiteľa - dlžníka si oprávnený vymohol predĺženie premičacej lehoty na dobu 10 rokov. Úverovú zmluvu a jej zmluvné podmienky, ktorá obsahuje tieto neprijateľné zmluvné podmienky, oprávnený ako dlžník a spotrebiteľ nemohol vôbec ovplyvniť, sú na vopred pripravenom tlačive zo strany žalovaného ako veriteľa a jednoznačne spôsobujú nerovnováhu v právnom postavení strán konania v neprospech spotrebiteľa. Obrana oprávneného, že povinný ako spotrebiteľ v súdnom konaní vyššie uvedenom, kde bol vydaný platobný rozkaz, nenamietal porušenie týchto zmluvných podmienok, neznamená res iudicatu, pretože je zrejmé, že v skrátenom konaní súd ani neskúmal prijateľnosť neprijateľných zmluvných podmienok, nebol tam podaný odpor a teda celá zmluva a úverové podmienky nepodliehali súdnej kontrole a ochrane práv a povinností. Nejde teda o res iudicatu a z týchto dôvodov súd návrhu povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu vyhovel.

9. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa § 3 ods. 1. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na

prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3, 4 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvárania zmluvy (ďalej len „Zákon“) Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvárania zmlúv (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa Smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách čl. 3, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ať o ku škodu spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý

na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladmi pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a zároveň úspešný uplatnený nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov.

Ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016). Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd tiež poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

11. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Er/357/2016 žalobca úspešne bránil svoje právo ako spotrebiteľ, keďže rozhodnutie súdu - uznesenie o zastavení exekúcie bolo vydané a exekúcia zastavená na základe návrhu na zastavenie exekúcie podaného žalobcom ako povinným, a to z dôvodu porušenia povinností na strane oprávneného ako dodávateľa, a existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, tak ako je uvedené vo vyššie citovanom rozhodnutí, na základe čoho súd konštatuje, že žalobca preukázal, že úspešne ako spotrebiteľ uplatnil porušenie práva a povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zároveň súd poukazuje na tomto mieste aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/173/2022: „Dovolací súd teda na prvú právnu otázku dovolateľa odpovedá nasledovne: za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné považovať nielen situáciu, v ktorej bolo vydané rozhodnutie vo veci samej v prospech spotrebiteľa, ale aj situáciu, v ktorej došlo k zastaveniu konania (na podklade späťvzatia žaloby) v dôsledku správania dodávateľa, ktorý napravil porušenie práv spotrebiteľa, nápravy ktorého sa spotrebiteľ v konaní vo veci samej domáhal, a teda spotrebiteľ bol v danom konaní fakticky (z materiálneho hľadiska) úspešný. Na druhú právnu otázku položenú dovolateľom tak treba odpovedať kladne, t. j. je prípustné, aby súd pri posúdení základu nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa posudzoval dôvodnosť žaloby spotrebiteľa v inom konaní, od ktorého spotrebiteľ odvodzuje právo na toto primerané finančné zadostučinenie, ak toto iné konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby z dôvodu správania dodávateľa napriek tomu, že v rozhodnutí o zastavení konania (v časti rozhodnutia o povinnosti dodávateľa nahradiť spotrebiteľovi trovy konania) sa konštatuje, že žaloba spotrebiteľa bola podaná dôvodne a spotrebiteľ vzal žalobu späť pre správanie dodávateľa (t. j. pre procesné zavinenie dodávateľa). Súd konštatuje, že žalobkyňa preukázala, že úspešne ako spotrebiteľka uplatnila porušenie práva a povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.“ (tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22Co/98/2019 zo dňa 21.11.2019).

V zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a predmetný úver súd posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Práva žalobcu boli bezpochyby porušené, keďže o tom svedčí úspech v spore v základnom konaní, ako je uvedené vyššie, a už toto vytvára právny rámec pre uplatnenie si nároku na primerané finančné zadostučinenie, keďže vychádza priamo zo znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Je preto možné vyvodiť, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadostučinenie, ktorého výška je na posúdení súdu.

12. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne

reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyňi a ktorým žalobkyňi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu. A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

13. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Napriek tomu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, domáhal sa žalovaný zaplata finančnej čiastky, teda na úkor žalobcu sa snažil bezdôvodne obohatiť, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný dlhodobo pôsobí na finančnom trhu, jeho predmetom činnosti je poskytovanie úverov a pri uzatváraní kontraktu so žalobcom nedodrжал zákonom požadované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď uznal tvrdenia žalobcu, ktoré uviedol v podanom návrhu na zastavenie exekúcie. Je potrebné si na tomto mieste uvedomiť, že bol to práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere. Žalobca má preto právo v dôsledku porušenia jej práv ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj osobitnými predpismi zo strany žalovaného na primerané finančné zadosťučinenie.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je, a to bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy vplyvom porušenia práva alebo povinnosti.

Súd poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia súd berie do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadňuje aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva, a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pritom na to, že aj vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvné podmienky v neprijateľnom znení. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

Okrem toho súd je názoru, že žalobcovi vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Možno prisvedčiť žalobcovi, že tento znášal stav právnej neistoty, obával sa o výšku dlhu a jeho prípadné neustále narastanie. Žalobca bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä vzhľadom na jeho praktiky, spôsoby domáhania sa zaplata pohľadávky z úverovej zmluvy vyššie uvedenými spôsobmi, a to v nemalej miere. Súd poukazuje, že samotné súdne konania, obzvlášť exekučné konania, sú náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia.

Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do jeho práv spotrebiteľa dĺžky trvania závadného stavu a konania i objektívnej spôsobilosti

tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za daný.

14. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať aj ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Žalobca musel chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov, a teda došlo na strane žalobcu k zníženiu rodinného rozpočtu, ako i času na vyhľadanie odbornej pomoci, čo v konečnom dôsledku žalobca pociťoval ako ujmu. Nie je snáď ani potrebné opätovne pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, z dĺžky súdneho konania, postoja protistrany, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Pri posudzovaní primeranosti súd tiež zohľadnil výšku plnenia, ktorú žalovaný od žalobcu žiadal v základnom konaní v danej veci.

15. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotné porušenie povinností žalovaného ako dodávateľa, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jeho výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Zákon pri tom hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo umožňuje súdu zohľadniť a posúdiť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti. Zároveň súd dodáva, že ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom čestnosť na trhu s úvermi, k súdnym konaniam vedených zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má vyjadrovať satisfakciu za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať alebo brániť a chrániť svoje práva. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobcovi tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. Súd poukazuje, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobcovi už bola poskytnutá v základnom konaní.

Princíp primeranosti sa aplikuje na konkrétnu situáciu, na konkrétnu vec, ktorá je prejednávaná a primeranosť predstavuje takú mieru nároku, ktorá práve zodpovedá, resp. vyhovuje istým okolnostiam, požiadavkám, podmienkam a kritériám a výška primeraného nároku je adekvátna, resp. úmerná a odôvodňovaná individuálnymi okolnosťami prípadu a musí byť spravodlivá.

Spotrebiteľské práva žalobca úspešne ubránil, a tak mu vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to ale, že mu patrí v takej výške, ako požadoval. Žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 226,88 Eur sa súdu javilo ako neprimerané, a preto po úvahe jeho výšku moderoval. Súd považoval za primerané priznať žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 50,00 Eur s ohľadom na úspešné uplatnenie svojho práva ako spotrebiteľa a porušenia povinností žalovaného v základnom exekučnom konaní Okresného súdu Humenné sp. 21Er/357/2016, ktoré bolo zastavené pre neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 26.10.2011 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným.

Súd sa pri určení výšky opieral o rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, kde výšku primeraného finančného zadosťučinenia súd pri určení neprijateľných zmluvných podmienok stanovil vo výške 50,00 Eur z každého určenia (č. k. 9CoCsp/31/2022-128 zo dňa 20.10.2022).

Priznané primerané finančné zadosťučinenie poskytne žalobcovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný.

Z týchto dôvodov preto súd priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50,00 Eur tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

16. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Vo vzťahu o výroku o trovách konania súd v danej veci s použitím Základných princípov čl. 4 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Podľa tohto článku v spojení s citovanými ustanoveniami môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je aj prípad prejednávanej veci.

„Nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, avšak v plnej výške.“ (pozri Števček, M., Ficová S., a Baricová, J. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 926)

Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, sp. zn. 24Co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019).

Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal žalobcovi ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Podľa § 355 ods. 1 CSP je proti tomuto rozsudku prípustné podať odvolanie.

Podľa § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje - teda prostredníctvom Okresného súdu Humenné na Krajský súd v Prešove. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 362 ods. 2 CSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená v stanovenej lehote po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.